

Følgende svarer til manuskriptsiden med betegnelsen '177.B.'

[136. Men ethvert levende væsen er naturligvis nødsaget til både fysisk og åndeligt at befinde sig inden i Guddommen. Da Guddommen udgør eller opfylder altet eller uendeligheden, kan der uden for denne realitet ikke være plads til nogen eller noget. Vi ser her vor evige eksistens i en urokkelig sammenknytning til Gud. Alle eksisterende levende] væsener befinder sig således i et evigt samliv med Gud. Dette samliv med Gud er ganske uafhængigt af, hvordan væsenet så end må være. Det er ganske uafhængigt af, om det er forbryder eller helgen, et djælvvæsen eller et kristusvæsen. Det er ligegyldigt, om det er dyr eller menneske. Det er ganske ligegyldigt, om det er plante eller minerallivsnehed. Og det er naturligvis lige så ligegyldigt, om de levende væsener udgør makrovæsener eller mikrovæsener. Der findes intet som helst levende væsen uden for Guds bevidsthed. Ligeledes kan der heller ikke findes noget som helst stof eller materie, ligegyldigt om det er affald, fordærvede eller rådne lig af fysiske animalske væsener, eller det er aske: Alt befinder sig inden i Guds legeme. Hvordan kan Gud således bestå af alle slags levende væsener og askehobe og affaldsstoffer imellem hinanden eller sammenblandet? - Hvor skal tingene ellers være? - Der findes, som vi allerede har berørt, ikke noget uden for eller oven for, ved siden af eller neden under. Og Gud må derfor rumme alt, både det "onde" og det "gode", alt uden undtagelse. Og dog er Guds bevidsthed det mest alkærligt kulminerende i skønhed, visdom, intelligens og intuition, der overhovedet findes. Hvordan kan dette dog gå til? - Det er rigtigt, at for et vist stadium i Guds skabelsesproces af "mennesket i sit billede" kan verdensaltet eller Gud se ud som det rene kaos, den rene tilfældighed, den totale ukærlighed eller den rene djævlbevidsthedskulmination, der igen er blevet udtrykt som "helvede" m.m. Vi må her bekræfte, at dette billede af livet fysisk eksisterer. Men så må vi også samtidig gøre bekendt, at Gud som alkærlig, alvis og almægtig eksisterer og permanent udfolder denne bevidsthedstilstand. Men da Guds jeg består af alle eksisterende levende væseners jeger, må en hel del af disse levende væsener befinde sig i det mørke og djævlagtige bevidsthedsområde i Guddommen, og andre befinde sig i de lyse og lykkelige områder. Guds bevidsthed er således at inddele i to områder. Det ene område er hjemstedet for alt, hvad der er ufuldkommet og dermed hører ind under alt, hvad vi kalder djævlisk, mørke eller helvede, blandet med mere eller mindre færdigskabte lyse ting. Dette gigantiske område af Gud er hele den fysiske verden. Den udgør, som vi skal se, Guds livsfornyelsesredskab. Her skaber og vedligeholder Gud sit evige liv. Dette område af Gud udgør det, jeg udtrykker som Guds sekundære bevidsthed.

I udtrykket det er aske. skrives kolon i DIK. I manuskriptet står punktum.

Sætningen Der findes, som vi allerede har berørt, ikke noget udenfor eller ovenfor, ved siden af eller nedenunder. er i DIK ændret til Der findes, som vi allerede har berørt, ikke noget uden for eller oven for, ved siden af eller neden under.

djævlisk mørke eller helvede er ændret til djævlisk, mørke eller helvede

Sætningen Dette område af Gud udgør det, jeg udtrykker som Guds sekundære bevidsthed. skulle antagelig være en læsning af en helt udtværet håndskrevet tilføjelse. Uanset at det tilsyneladende giver mening i sammenhængen, er det langt fra sikkert, at det er det, Martinus ønske skulle stå der. Her er der igen tale om, hvad man kunne kalde ”det bedste gæt”.